

Izhaja vsako soboto in velja:
 vse leto K 10.—
 pol leta " 5.—
 četrt leta " 2'50

Inserati:

Petit-vrsta 1 krat stane 20 vinarjev.
 Pri večkratni inserciji po dogovoru.

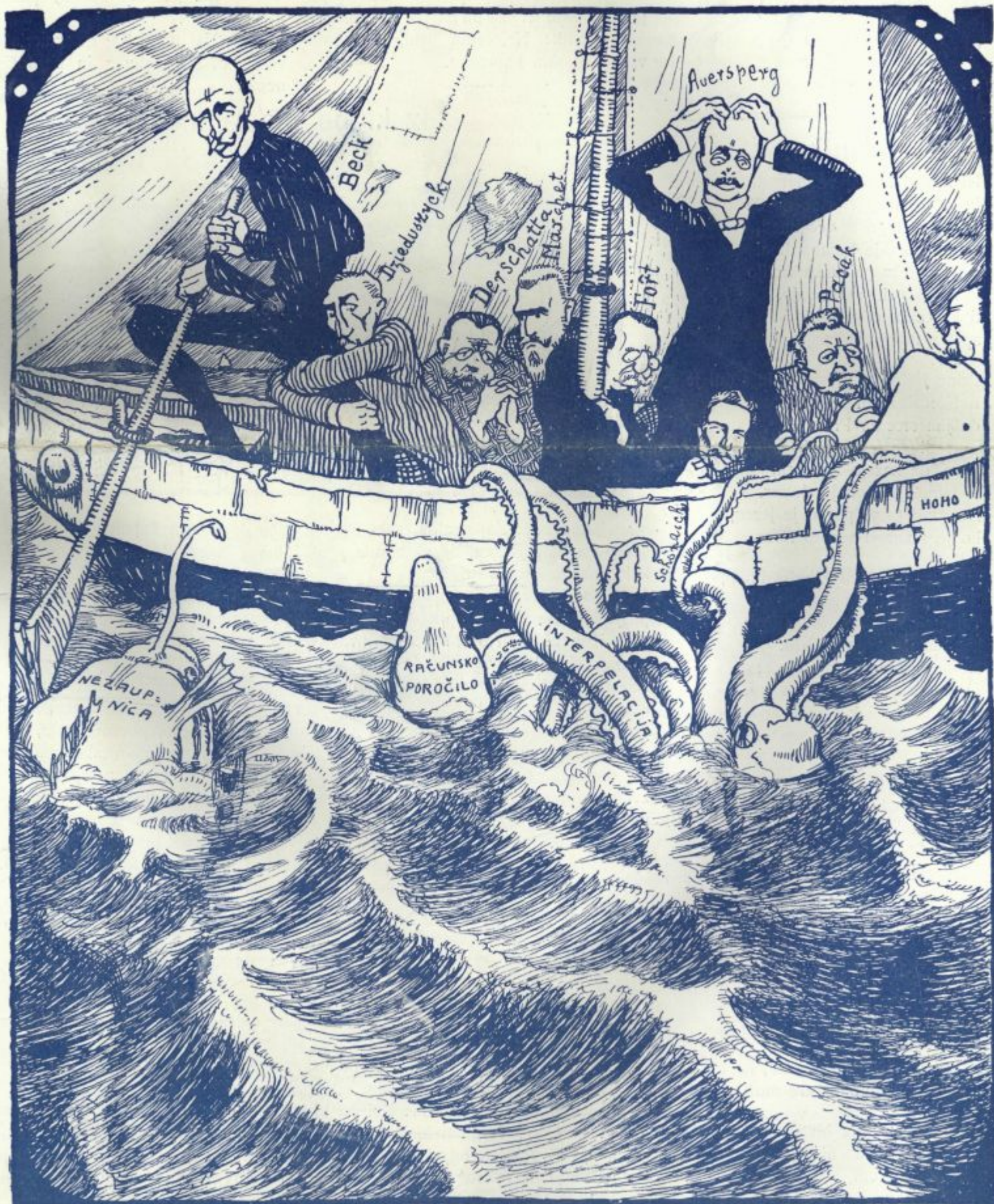
OSF.

Uredništvo sprejema le frankirane rokopise
 ter jih ne vrača.

Uredništvo je v Ljubljani, Knafljeve ulice 5
 I. nadstr., upravništvo pa ravnotam spodaj.

Posamezna številka 20 vin.

Politično-satirični tednik.

Ministrski predsednik Beck: Nič se ne bojte, slavna gospoda! Te lačne kanacije niso niti toliko nevarne, kakor prazne halucinacije!

Kronika.

Ni mogel Dunaj več strpeti
in v znamenje, da se ne da
za norca Ogrom več imeti,
začel je nanje bombardma.
Hm! Ogrov pač ne ukrotijo
le s kako demonstracijo,
ti kvečemu odgovorijo
spet z novo zafrkacijo.

Princ Heinrich pruski zadnje dni je
h Koroščem prišel na poset,
da jim srce za Pruse bije,
preveril ga je ta izlet.
Seve, da kažejo ljubezen,
le tam, kjer vohajo **denar**.
No, tudi princ postal je jezen,
ko je razumel vso to stvar.

„Dokler jih dični Žlindra brani,
Slovenci ne propadejo!“
Tako slavijo ga „rimljani“
kot našo glavno nadejo.
Ne verujem tem korifejam:
če Žlindra je **Slovencev** up,
zakaj pa vabi k svojim sejam
v jeziku **nemškem** „lepi“ klub?

* * *

Pobožni ti obrekovavec,
ki mirno kradeš čast ljudem,
mož liberalnih napadavec,
kaj tožen stori, ti povem:

Le „Domoljuba“ s sabo vzemi,
k sodišču, se preveč ne boj,
in tam ga kaži in verjemi,
uspeh pokaže se takoj.

„Seveda, vzgoja klerikalna!“
sodnika reči slišal boš,
„okolnost je olajševalna,
da „Domoljuba“ bere mož.“

Da se kustoške bitke slavja
udeležila vlada ni
z zastopstvom, veteran zabavlja,
to po pravici ga boli!

Ohrani zase svojo jezo
kustoški hrabri veteran:
ozir na Laha, na trozvezo
ti vendar mora biti znan.

Saj še z Luegerjem (!) se sniti
ni upal Nemčije vladar,
ker bal se Laha je vjeziti,
Zdaj ti je menda jasna stvar!

K.

Nepotrebno.

Bivši sošolec župniku: Od svojih
gimnazijskih let nisi bil nič več v gledišču?
Župnik: Ne, čemu neki, ko igram
vsak dan sam komedijo.

—yr.

Pozor!

Dr. Šusteršič namerava otvoriti pi-
sarnico za izvažanje frančiškanov na Balkan.
Kramar mu je to sicer resno odsvetoval
v zadnjem zasedanju državnega zbora,
pomagalo pa ne bo nič. Oglase sprejema
uredništvo že vnaprej.

—yr.

Po slavnih zgledih.

— Kaj, tak lump, goljuf, slepar . . .

— Za pet ran božjih, pazi, da te
kdo ne sliši!

— Naj me! Saj ga zmerjata „Slo-
venc“ in „Domoljub“ in ne toži nobe-
nega!

—yr.

Iz kluba modrijanov.

Krmavželj: Kaj mislita, kaki nagibi vodijo preškega župnika Brenceta in sor-
škega kaplana Brajca, da se bratita z orožnikom Makom? Ali nimata ob tem morda
kakih sebičnih namenov?

Podrepnik: Kaj bi tisto! Apostol Peter je odsekal hlapcu celo brez vzroka uho,
pa je le velik svetnik; prišel ni niti v disciplinarno preiskavo.

Krmavželj: No, pa je res hvalevredno, kako se sedaj po leti razvija promet
tujcev. Nemška zveza je dosegla poseben uspeh. Ravnateljstvo državne in južne
železnice je baje že odredilo, da sprevodniki ne bodo oznanjali samo imena postaj,
ampak tudi vse prednosti, ki jih ima kraj za tujce. Na primer Trbiž: nemškonapredni
občinski svet, dobra voda, pogled na gorovje, kislo mleko, poceni salata, na polju
dovolj plavic, v stanovanjih nič stenic, zaherlina v vseh prodajalnicah, malo klavirjev,
nič društvene godbe, psi lajajo le ponoči, nič komarjev, krave nosijo lepo ubrane
zvonce, nevarnega bika ni na paši nobenega, zdravnik z obsežno prakso, pogrebi
ne pretirano dragi itd.

Petoliznik: Dobro si jo povedal! — Zdaj imamo več jubilejev: 40 letnica, odkar
je Prusija napovedala Avstriji vojsko, 25 letnica trapistov v Rajhenburgu itd. Kar
smili se mi nemški slavnostni govornik Wastian!

Krmavželj: Ali že vesta, da si je nabavil dr. Šusteršič čisto novo železno
omaro, popolnoma varno pred ognjem, in da nosi ključ vedno pri sebi? Brez
ključa pa ne more nihče v kaso!

Petoliznik: Kaj pa, če izgubi dr. Šusteršič svoj kjuč? Kaj bi storil, ti, Krmav-
želj, na njegovem mestu?

Krmavželj: Shranjeval bi ključ prve omare v drugi kasi in bi nosil ta ključ s sabo.

Podrepnik: Saj izgubiš lahko drugi ključ! Kaj potem?

Petoliznik: Spravljal bi ključ od druge kase v tretji blagajnici!

Krmavželj: Jaz pa ne! To bi bilo prenerodno!

Podrepnik in Petoliznik: Kaj pa bi storil?

Krmavželj: Najpametneje bi bilo tako: imel bi le eno železno blagajnico in
poleg nje bi postavil odprt koš za papir. Tu notri bi shranil vse vrednostne papirje
in bi nalepil na pokrov list z napisom: „Za dobrodelne namene!“ Tukaj ne
bi potem noben tat in zločinec iskal ničesar!

B.

Čudodelni hudič.

Odkod izhaja vražarstvo našega dobrega katoliškega ljudstva, pojasnjuje nad 300 strani obsegajoča knjiga, sestavljena natanko po spisih, odobrenih po jezuitskem redu.

Tam čitamo med drugim: Hudič more metati ogenj iz gornjih zračnih plasti (dosedaj so nas učili da je ogenj le v peklu) ter uničiti mnogokaj, povzročiti najhujše nevihte in viharje, predstavljati more ljudi, živali in vsakovrstne stvari iz kraja v kraj, najsi je kraj še tako oddaljen. Zgodovina pripoveduje, da so videli včasih po zraku leteče kače, zmaje in ljudi. Sv. Albertus priča, da je včasih deževalo celo vole in teleta. (O srečni časi! To bi bilo nekaj za Ljubljančane ob sedanji draginji.)

Hudič more vsako stvar hipoma in nevidno prestaviti na drugo mesto, narediti more, da se hodijo spomeniki in kipi izprehajati po širokem svetu, kakor živi ljudje. (Treba bo paziti na Valvazorja, Vodnika in Prešerna, da v tej vročini ne uidejo kam na letovišče!) Hudič zna narediti, da sohe, živali in drevesa govore kakor ljudje.

Pri neki pojedini v Bolonji so se gostje zabavali z nespodobnimi šalami. Ko je eden izmed najodličnejših gospodov raskosal pečenega petelina in ga razdelil, je rekel: „Tega petelina ne zbudi sv. Peter nikoli!“ In glejte čudež! Po teh besedah si je petelin hipoma poiskal svoje kose skupaj, zletel v zrak ter poškopil brezverskim ljudem obraze z omako. Vsi so dobili od te omake gobavost v kazen.

Nekaj podobnega se je zgodilo menihu, ki bi bil moral zaradi bolezni, jesti tudi v petek meso. Pečena jerebica je takoj oživila ter odletela! Jezično kmetico, ki je predolgo ni bilo k obhajilu, je spremenil hudič v mutastega konja. (To je bil njen mož vesel! Včasih torej celo hudič stori kaj dobrega!) **B.**

Imenitna šala.

Kanonik pri obedu: Za Boga, kolega, kaj si pa našel vendar tako imenitnega v „Slovincu“, da te kar lomi krč od smeha?

Drugi kanonik: Oh, „Slovenec“ naznanja, da otvorijo v Ljubljani abstinentno gostilnico in jo priporoča zlasti — nam duhovnikom! **Umbrosus.**

Kmetski padarji.

Da so to naši duhovniki, pač ni treba poudarjati. Eden teh dobrotnikov se je zopet oglasil v „Domoljubu“ ter nasvetuje, naj kmet uživa svoje pridelke, naj se oblači v svojo volno in se obuva v svoje usnje. Glede usnja so naši duhovniki že večinoma res pripravili kmeta do tega, da nosi poleti le svoje usnje, t. j. trga svojo kožo na nogah. Svoje volne pa večinoma že nima več, ker so ga že korenito ostrigli duhovniki. Nadalje nasvetuje dobrotnik, naj bi kmetske ženske nosile poleti slamnike, pozimi pa klobuke. Ne vemo, kaj bi reklo potem farovške kuharice, ki bi se prav nič ne mogle razlikovati od kmetic. **B.**

Vesela prihodnost.

Župnik: Sapramiš, dekleta, zdaj, ko je nam siromaškim duhovnikom obljubljenih skoraj deset milijonov kron, ni treba prodajati nobene ljubosumnosti. Odslej bo plačeval vsak lahko po dvoje kuharic!

Slovenska katoliško-narodna politika.

„Poberi skupaj, kar imaš, slovenski kmet, in se potruji, da hitro vse blago prodaš, denar, ki se ti zanj ponudi, pa meni daj, da z njim hitim v župnišče in ga razdelim za maše, nekaj za zavode, ostanek pa vtaknil bom v kaplanovo hranilnico za druge vzvišene namene, ki vsi v prid naši stvari so! A da drži se tudi mene denarja nekaj, to je laž, in velik smrtni greh imaš, ki zanj ne boš dobil odveze, če boš to laž brez svete jeze lovil v ušesa in verjel! Res je, da kupil sem gradič si; denar, ki sem ga zanj odštel, pa bil pošten je in jaz nič si ob tem očitati ne vem. In tudi vprašati po tem, kje sem dobil odšteto vsoto, pravice nihče nima te, ker škof sam, ki nad vsako zmoto je vzvišen, dopadljivo zre in blagoslavlja moja dela, ki bodo vekomaj slovela!“

„Gospod, ponižno vprašam vas, kaj bo ostalo pa za nas, če vse imetje vam dam v vrečo? Poglejte ženo, kup otrok, ki sem s težavo jih največo preživljal z žulji svojih rok, ko vse dohodke dosedanje porabljal skoro sem le zanje; če pa zdaj le za vas bom žel, kdo nas pogina bo otel?!“

„Nesrečni kmet, že si izgubil vso vero v pravega Boga in vragu dušo si obljubil, zato zdaj v krempljih jo ima, se drzno njeni volji upira in dobra dela ti ovira! Ne skrbi, kaj boš jedel, pil . . . Kar potrebuješ, boš dobil od Njega, ki pod nebom ptice in v vodi ribice živi ter drevje, travo in cvetlice oblači in za vse skrbi. Tedaj le urno sem z denarjem! Če kmet ima ga, se težko vojskuje s pekla poglavarjem; jaz pa dobrotljiv sem tako, da ti odvzamem to nevarnost, pot kažem ti v nebo naravnost. Tako! Zdaj pa ne boš rok stezal v pomoč tja k drugim in glasu ne boš poslušal strank nasprotnih. Zdaj pa naj še v vaseh zakotnih glas liberalcev zadoni, saj meni več ne naredi nobene škode, ker na varnem

imam zdaj vse, za kar več let boril sem v boju se viharnem: Kmet kranjski mi je v zanko ujet in bo odslej krog mene plesal, prav kakor bom s cilindrom stresal; kar pa je meni glavna stvar, je to, da mi je dal denar! Odslej bo zopet rad v župnišče na tlako hodil, a ognjišče doma se ruši in drobi! Morda tam tujec obnovi in uredi si dom pozneje? A kaj zato, saj mi srce je od nekdanj bilo že zvesto za nemško stvar le in kako bi moglo zdaj se spremeniti? Po nemško so vzgojili me, učili nemški rod ljubiti, Slovence pa slepiti le, da spuščajo iz rok denar! Zato pa nisem še nikdar nič dobrega za njih stvar storil; a če sem kdaj njim v prid govoril, s tem norce le sem z njimi bril, in kjer le mogel, sem jim škodil, da se je Nmec veselil; saj vem, da zdaj, ko mi posodil ljubljanski škof mi svojo moč, zabiti kranjski kmet se proč od mene več ne bo obrnil, čeprav bi z rjuho ga ogrnil ter po butici ga koval! Ha, svojega sem sina dal že v nemško šolo, kjer postane kot jaz škodljivca za Slovane, da boljšo službo mu dado! A meni to prav nič ne škodi: kot prej cvenk pada mi v mošnjo, župnišča me goste povsodi, slovenski kmetič pa kriči: Naš vrli vodja naj živi, čeprav po žlindrici diši!“

Slovan.

Na Jesenicah.

Župnik Zabukovec: Oča, saj vendar niste iz moje fare, pa vendar redno zahajate k mojim pridigam.

Kmet: Brez zamere, gospod fajmošter, toda v naši fari pijača ni tako dobra kakor tukaj pri vas!

Š.

Tehten vzrok.

— Zakaj pa je kahal klerikalni župan A. tako jezo na Ibsena?

— Ker je mislil, da cika nanj poslednje delo pesnikovo: „Če se vzbudimo mrliči.“

— Kako to?

— Ker je dopustil, da je pri zadnjih volitvah volilo toliko „mrtvih“. —yr.

Poseben čudež.

Prostoslav Sokol, znan bogatin in liberalec, je ležal na smrtni postelji. V olajšanje muk so mu dali lurške vode v limonadi in res je kmalu potem umrl brez bolečin. Hvaležni dedič je dal nemudoma zidati cerkvice.

Izza kulis.

Včeraj je srečal ministrski predsednik baron Beck na hodniku v parlamentu gospoda dr. Šusteršiča, ki je ravnokar hitel v restavracijo. Minister je poklical voditelja „Lepega kluba“ in mu dejal: „Čakajte, pojdem z vami!“ Kot priče tega važnega dogodka navedemo lahko dvoje dvoranskih slug in pa natakarja. Radovedni smo, kako bodo tolmačili parlamentarni modrci ministrovo jasno izjavo spričo dejstva, da se sicer živa duša resno ne meni za „Lepi klub“ in njegovega vodnika.

Dr. H.

Popravek iz nunskega samostana.

Graški listi so prinesli nedavno iz Stradene vest, da je šolska sestra v pralnici tako pretepla neko deklico, da je bila deklica vsa črna ter ni mogla ne sedeti ne ležati.

Nuna je poslala listom sledeči popravek: Ni res, da bi bila učenka tako pretepla da je bila vsa črna, res pa je, da je bila deklica takoj po pretepu ne navadno rdeča in zelo živahna! Ako je deklica očrnela pozneje, ne morem biti zato odgovorna. Tudi ni res, da ni mogla ne sedeti ne ležati, ampak je celo dopouka prav čvrsto stala v kotu.

Dolorosa Prügel, šolska sestra.

B.